

Lene Kaaberbøl

TINAS RIDE- SKOLE

– den fjerde bog om
Tina og hestene

★ ★
Alvilda
★

TINAS RIDESKOLE

Copyright © 2016 Lene Kaaberbøl og Forlaget Alvilda, København
Udgivet efter overenskomst med Copenhagen Literary Agency, København

Omslagsillustrationer og vignetter: Tommy Kinnerup

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen / MilleArtDesign

Bogen er sat med Indigo Antiqua Pro

3. udgave, 1. oplag

Trykt 2016 i Danmark

ISBN 978-87-7165-090-7

www.alvilda.dk

1

Klokken var 13 minutter over tre. Helt præcist, det var Lenny sikker på. Han havde nemlig stirret indædt på urskiven i flere sekunder. Han stønnede og skubbede sig bedre til rette mellem halmballerne, så godt det nu lod sig gøre. Pragtfuldt. Hvordan kunne han være så idiotisk at lade loftslemmen smække i? Og så lige netop i dag, hvor Tina var hos tandlægen til det med gru imødesete halvårslige eftersyn. Klokken ville nok være mindst fem, inden hun kunne være i stalden. Han brugte lidt tid på at bande over dén, der havde indrettet høløftet, så lemmen kun kunne åbnes nedefra, men vidste godt, at fejlen var hans egen. Han havde haft for travlt og ikke gidet fastgøre støtten ordentligt. Da han smed et bundt hen mod lemmen, ramte det støtten, og klap! Her sad han så. Nedenunder ventede fem heste utålmodigt på deres pasning. Medmindre Neia kom ... men nej, for at gøre det helt perfekt lå hun selvfølgelig hjemme med forkølelse. Kunne hun ikke have indset, at vandet var for koldt til badning på denne her årstid!

Et eller andet rørte sig i mørket, og han fór sammen. Han vidste godt, at det sandsynligvis bare var mus, men han kunne alligevel ikke lade være med at gå hen og tænde lyset, selv om han havde på fornemmelsen, at pæren snart var brændt ud. Den var begyndt at flakke så underligt. Så sent som i går havde de snakket om at få den skiftet, men de var alle tre – både han, Neia og Tina – så vant til at færdes heroppe, at de tit slet ikke tændte den. Han så sig omkring en enkelt gang, sukkede – og slukkede lyset igen. Kun de fosforgrønne tal på hans ur lyste op i mørket, for loftet var så fyldt med halm og høbundter, at alle sprækker var effektivt tætnede. Han satte sig ned og forklarede omhyggeligt sig selv, at der overhovedet ikke var noget, der gemte sig i mørket, og at han næppe kunne være mere sikker noget sted end netop her på Næshusets høloft. Det hjalp ikke ret meget.

Lenny var ikke særlig modig. Det meste af sit liv var han blevet kaldt fej, hvad der nu heller ikke var helt retfærdigt. Men nu havde han endelig fundet et område, hvor han var i stand til at overvinde sin frygt. Hestene, som han tidligere havde været rystende angst for, var blevet hans venner og forbundsfæller. Det hjalp lidt at tænke på, at lige under ham, ikke længere væk, end at han kunne høre dem gumle og rumstere, stod de allesammen: Tinas egen hest, Handsome Joy, den unge hingst Sunny, Josephine og føllet, og først

og fremmest Kassiopeia, den store, rolige hoppe, som han nu i næsten en måned havde passet, redet og haft ansvaret for! Ved tanken om hende følte han sig mere modig – og var endda i stand til at grine lidt over sin komiske situation.

*

Tina kom fløjtende ind i stalden. Endelig hjemme, og ingen huller! Hestene løftede hovederne, da de hørte hende komme, og Handsome Joy og Sunny vrinskede venskabeligt. De to hopper og føllet gav sig hurtigt til atter at gumle på strøelsen. Hun så sig om efter Lenny, men han var åbenbart taget hjem igen. Hvorfor mon han ikke havde lukket Josephine og Pirat ud? Nå, han havde måske haft travlt. Tina lagde grime på Josephine og trak hende ud. Føllet fulgte pænt med, men så snart Tina åbnede døren ud til folden, så det sit snit til at fare forbi sin mor i en række krumspring, der var lige ved at betyde, at Tina fik en velanbragt, lille hov på armen. Tina slap hoppen og betragtede den lidt, da den i roligt, målbevidst trav satte kursen mod sit foretrukne hjørne, hvor den med velbehag rullede sig godt og længe. Så lukkede hun døren og gik i gang med det øvrige staldarbejde. Hun striglede Handsome Joy, sadlede op og skyndte sig ud på en lille, hurtig ridetur. Hun skulle også nå at have Sunny ud i longen inden

spisetid, for om aftenen var der lektier, der skulle ordnes, og det var også ved at blive tidligere mørkt.

Oppe på loftet vendte Lenny sig uroligt, men reagerede ellers ikke. Han var for længe siden faldet i søvn.

Tina kom tilbage fra sin ridetur, udstyrede Sunny med grime og longeline og trak ham ud. Sunny gjorde sig til og udstødte et ophidset hyl, da han fik øje på Josephine i folden, men den sorte hoppe løftede ikke engang hovedet. Lidt slukøret fulgte Sunny efter Tina hen til den lille plads mellem folden og diget, hvor hun plejede at longere ham. Tina lod ham skridte, trave og galoppere rundt for enden af den lange line, men det hele blev lidt forjaget, der var jo så meget andet, hun skulle nå.

Hun blev overrasket og også lidt sur på Lenny, da hun opdagede, at der ikke var strøet hverken ved Kassiopeia eller nogen af de andre. Han vidste, hun havde travlt i dag, og Kassiopeia var hans ansvar. Nu havde han passet hende upåklageligt i en måned, så hvorfor skulle han vælge at svigte lige netop i dag? Irriteret kravlede hun op ad stigen, skubbede lemmen op og anbragte den omhyggeligt på støtten. Hun gad ikke famle sig helt hen til lyskontakten, men begyndte bare at smide bundter ned.

Lenny var ikke helt klar over, hvad der havde vækket ham, men langsomt blev han klar over, hvor

han var. Han så på uret og fór op. Halv syv! Så var Tina kommet for længe siden! Tænk, om hun var gået igen, så skulle han sidde heroppe hele natten. Han tog et stort skridt frem og stødte ind i noget varmt og levende. Noget ramte ham i maven, og han knækkede forover med en uhyggelig, gryntende lyd ...

Tina skreg af forskrækkelse og fløj tilbage. Svagt kunne hun skimte en underlig, krumbøjet skikkelse, der kom hen imod hende ... Uden at tænke skreg hun igen, vendte om på hælen og satte af sted hen mod lugen – kun for at falde så lang, hun var, over et løst halmbundt. Hun skubbede sig halvvejs på benene, men noget stødte ind i siden på hende, og hun faldt pladask ned på maven igen. En skikkelse ramte gulvet ved siden af hende, og i lugens lille lysfirkant kunne hun pludselig se, hvem det var.

“Lenny,” udbrød hun med blandede følelser: ærgrelse over at være blevet skræmt, lettelse over, at det alligevel ikke var teenagemorderen fra Elmegade og lyst til at le ad det skøre i hele situationen. Hun valgte at give efter for det sidste, og Lenny, der havde fået vejret igen efter Tinas albuestød, grinede med.

“Du er altså noget for dig selv,” stønnede Tina. “Tænk at lukke sig selv inde på et høloft! Hvor længe har du siddet her?”

“Lige siden klokken kvart i tre. Hold op, det er

næsten fire timer. Det er vist heldigt, at jeg ikke lider af klaustrofobi.”

“Det tør siges. Og nu synes jeg, vi skal få skiftet den pære!”

*

De var i begyndelsen af oktober, og et par dages uventet sensommer varmede luften op og gjorde selv alvorlige Josephine helt piget, ja, ligefrem fjantet i sin opførsel. Det blev så galt, at hun smed sin ejer, Annelise, af i et bøgekrat, og Tina blev bedt om at lægge en dæmper på hendes opførsel. Lørdag morgen gik Tina ud for at sadle Josephine op. Selv var hun lidt skeptisk med hensyn til det disciplinære resultat af dagens ridetur, men Annelise havde bedt hende om det, og den tjeneste ville Tina gerne gøre hende.

Det *var* virkelig dejligt vejr. Himlen var så høj, så høj. Tina stoppede op et øjeblik for at nyde det hele og følte sig pludselig meget levende. Det samme var åbenbart tilfældet med Josephine, som dansede og teede sig, som om hun var en treåring, der skulle på græs for første gang.

Resolut stillede Tina sig foran hende og fik hende til at stå stille, samlede hurtigt tøjlerne i venstre hånd, stak foden i bøjlen og svang sig op. Josephine fnøs og ville hoppe fremad, men Tina gav hende en let

anholdning på tøjlen og red frem i skridt. Hun sørgede for hele tiden at holde hesten beskæftiget ved at arbejde med bidet, lave små korte parader, forandre takt og tempo – i det hele taget give Josephine andet at tænke på end narrestreger. Annelise, Lenny og Neia var alle mødt op for at se det store rodeoshow, men hvis det stod til Tina, blev der ikke noget af dét!

Efterhånden faldt Josephine til ro og opførte sig så eksemplarisk, at Tina slækkede lidt på vagtsomheden. Nu var der ikke længere fare på færde. Troede hun da. Netop som hun gav hoppen hjælperne til et galopanspring, blev hun ramt af en missilraket – jord-til-luft, eller var det omvendt? Hun sansede ikke rigtig noget, før hun lå i græsset og så Josephine springe muntert rundt i folden.

Sørens også! Og så foran så mange mennesker. Hun rejste sig og kaldte på Josephine, mens hun spekulerede på, hvad der fik en normalt rolig og fornuftig hoppe til at opføre sig på den måde.

Josephine havde absolut ikke til hensigt at komme, hun morede sig fortræffeligt, men ved fælles hjælp fik de hende indfanget, før det lykkedes hende at træde i tøjlen. Tina satte sig op igen og gav hoppen en streng stroppeur, indtil hun var nogenlunde sikker på, at nøkkerne var gået af Josephine, i det mindste for i dag. Men resten af dagen måtte Tina høre på mange drillerier fra de andre.

2

Det første sollys faldt ind gennem værelsets vindue, og den stædige solsort i birketræet var allerede i fuld gang med at meddele alverden, at en ny dag var på vej. Tina blev meget langsomt vågen. Det var ikke solsorten, der havde vækket hende, den havde hun vænnet sig til for længst. Hun var bestemt heller ikke vågnet af sig selv. Et blik på uret fortalte hende, at klokken ikke var mere end seks.

Så hørte hun det igen, ganske svagt, for hendes værelse lå ovenpå og nærmeste telefon stod i gangen nedenunder. Men der var ingen tvivl: Den ringede. Hun skubbede sig ud af sengen og løb ned ad trappen for at tage den, mens hun undrede sig over, hvem der kunne finde på at ringe på det tidspunkt af dagen. Det måtte være noget vigtigt – pludselig følte hun sig lysvågen.

“Tina Jakobsen!”

“Hej, det er Tage. Ja, du må undskylde, at jeg sådan ringer midt om natten, men jeg er i en

frygtelig knibe ...” Tina lyttede, mens hestetransportchaufføren fortalte, at han var kommet til skade med armen.

“Jeg har hele tre aftaler i dag, og jeg kan jo ikke bare lade dem stå dér med deres heste. En af mine venner vil gerne køre bilen, men han har overhovedet ikke forstand på heste, så det med at læsse dem må du ordne – hvis du altså vil?”

“Selvfølgelig. Kommer I omkring og samler mig op? For du tager vel selv med – eller er det for slemt med din arm?”

“Jo, jeg tager med – jeg må jo se, hvordan I mishandler min stakkels lastbil. Vi er hos dig om en halv time. Og tusind tak skal du have, du har virkelig fået mig af limpinden denne gang. Vi ses!”

“Ja. Hej så længe!”

Tina lagde røret. Hun kunne godt lide at komme rundt med hestetransporten. Der var næsten altid tid til at se lidt på de forskellige stævner, og Tage var altid sjov at være sammen med. Men hvad med hestene herhjemme? Åh jo, det kunne hun overlade til Lenny. Dejligt at have en at falde tilbage på. Måske kom Neia også i dag, så der ikke blev alt for meget arbejde til ham.

Hun gik ovenpå, op i badeværelset, som hun delte med sin lillesøster. Det ville gøre godt med et hurtigt brusebad, inden hun trak i cowboybukserne. Hun

kastede et blik ud ad vinduet. Stadig sensommervej. Skjorte og vindjakke var vist passende.

Hun skrev en seddel til familien og huskede i sidste øjeblik at lade være med at smække døren alt for hårdt. Gruset knasede under hendes fødder, og morgenluften var kølig. Allerede da de hørte hendes skridt, vrinskede staldens beboere ivrigt og morgensultent.

Hvor er jeg heldig, tænkte hun. Alle mennesker skulle modtages på den måde hver morgen, så var der færre, der kom morgensure på arbejde. Højt sagde hun: "Hej, alle mine dejlige heste!" Handsome Joy svarede med en utålmodig brummen, og hun lo. Han havde lige rejst sig op, der var stadig halm i hans man. Hun iagttog ham, mens han strakte sig, så hver muskel spændtes og slappedes. Han struttede ligefrem af kondition og velvære, et syn, der gjorde Tina glad og stolt. Men Tage måtte snart være her, og hestene blev jo ikke mætte af, at man kiggede på dem.

Hun var lige blevet færdig med at måle op til Kassiopeia, den sidste i rækken, da hun hørte transporten komme rumlende. Handsome Joy spidsede ører; for ham betød den lyd konkurrencer.

"Nej, ven, du skal ikke med i dag," sagde Tina og forsvandt ud ad døren. Handsome Joy prustede og gav sig til at æde videre.

Hun skyndte sig over til lastbilen og hoppede ind.

Tage så bleg ud og havde armen i slynge, men han sagde, at det ville være ovre i løbet af en uges tid. Det var en sene, der var "hoppet af", da en hest havde trådt ham på albuen.

"Han var endda så rolig," sagde han. "Det var mig selv, der gled på rampen og faldt. Jeg sansede ikke at slippe rebet, så jeg fik hevet ham ud af balance også. Han rodede rundt for at komme op, men han gjorde da, hvad han kunne for ikke at træde på mig. Det lykkedes bare ikke helt."

Tina blev præsenteret for Tages ven, en lille fyr, som hed Ole, og så var de på vej for at hente første hest.

"Arrangementet er lidt upraktisk," sagde Tage. "Vi skal nemlig først hjem til mig. Vi skal have Lucifer med."

"Lucifer? *Din* Lucifer?" spurgte Tina. Hun havde hørt mere end én historie om den lille, sorte ballademager, og hun var ivrig efter at se ham.

"Ja," sagde Tage og grinede. "Bare rolig, han er vant til at gå op i transporten. Det er vist mere min kusine, der har grund til at være bange. Hun skal ride ham i terrænspringningen på Skovsholm."

"Det må jeg nok sige. Får vi tid til at se det?" spurgte Tina forventningsfuldt.

"Ok ja! Det vil jeg ikke gå glip af. Hun har trænet ihærdigt med ham, men man ved aldrig med Lucifer."

De kørte op foran stalden på Tages lille gård.

“Denne vej,” sagde Tage og gik gennem stalddøren og hen langs tre bokse.

“De tre dér er mine hopper,” sagde han. “Jeg driver en smule avl. De to er i fol med hanoveranerhingsten Herbststurm, den tredje med Agamemnon, men ham kender du jo.”

Tina nikkede. Agamemnon stod på Lykkegården, hvor hun var kommet meget. De fortsatte ind ad endnu en dør.

“Det her er kostalden,” sagde Tage, “og dér står uhyret Lucifer.” Tina så sig omkring. Der var bygget to bokse, en til Lucifer og en til en ranglet unghest, men der var ikke en ko i syne.

“Hvor er kørerne?” spurgte hun.

“Det kan ikke længere betale sig for mig at have dem,” sagde Tage. “Jeg får det til at løbe rundt ved hjælp af vognmandsforretningen, så nu vil jeg have kostalden bygget om. Jeg vil udvide hesteavlen lidt. Ham dér,” han pegede på unghesten, “skal jeg tilride i løbet af vinteren, og så sælger jeg ham til foråret. Det vil forhåbentlig indbringe nok til, at jeg kan gå i gang. Han er bedre, end han ser ud til.” Han kløede unghesten bag ørerne. “Jeg har allerede kig på en hoppe mere, hun er drægtig ved Largo, men jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal få plads til hende . . . Nå, men her er i hvert fald Lucifer, lad os få ham ud i vognen.”

Tina lagde grimen på den lille, sorte hest og trak ham ud. Han var ikke særlig køn, hans hoved var meget lille og meget trekantet, ørerne var smalle og temmelig lange og lå ned ad nakken på ham. Han var gnistrende sort uden en hvid plet på sig, man og hale var sparsomme og forpjuskede, og han havde praktisk taget ingen pandelok. Men kropsbygningen fejlede ikke noget. Tina var lige ved at komme til at grine, da hun så, at han gik og hang med underlæben, som om han surmulede rigtigt. Han gik lydigt op i transporten, men så stadig lige gnaven ud.

“Lad dig ikke snyde af hans udseende,” sagde Tage. “Faktisk synes han, det er sjovt. Du skulle have set ham tage på vej, første gang jeg kørte af sted med transporten, uden at han skulle med.”

Tina og Ole hjalp hinanden med at få lukket vognen, og så kørte de af sted for at hente den første “fremmede” hest. Der var ingen problemer, det var en erfaren konkurrencehest, der havde prøvet det masser af gange.

“Det næste kan godt blive lidt vanskeligt,” sagde Tage, da de var på farten igen. “Den ene af de to, vi skal hente, har aldrig prøvet det før, og ejeren siger, den er lidt nervøs af sig.”

“Nå,” sagde Tina uden større begejstring. “Vi får den vel op.”

Det fik de, men det tog dem en god halv time.

Ejeren og Tina måtte lægge armen om bagdelen på den og næsten bære den op. Staldkammeraten var heldigvis mere samarbejdsvillig, så de nåede Skovsholm uden den store forsinkelse.

Tages kusine hed Line og var lille og lyshåret. Uden at lade sig gå på af Lucifers surmulende mine klappede hun ham på halsen og sagde hej. Lucifers ører kom frem i et helt sekund, så gryntede han nådigt og lod hovedet dumpe ned i favnen på hende, tydeligvis for at blive gnubbet i panden. Tage grinede.

“Der er nogen, der forstår at indrette sig,” sagde han til Tina.

De fandt Lucifers staldplads og gik terrænbanen igennem sammen med Line – en længere gåtur på et par kilometer. Terrænspringningen skulle først begynde over middag, så de havde lige tid til at spise en hotdog, inden de gik hen for at se Line varme Lucifer op.

Tina lænede sig op ad rækværket og betragtede interesseret alle hestene. Det var dejligt at være fri for at skulle se på dem som konkurrenter. Og så alligevel ... hun var ikke fri for at være lidt misundelig, når hun kiggede på Line og Lucifer.

Den lille, sorte hest kilede på, det bedste han havde lært, og Line havde svært ved at holde ham. Tina kunne se, hvordan hun holdt indvendige tøjle fast mod halsen, mens hun på udvendige gav ham

den ene lange, seje anholdning efter den anden. Og pludselig fik Lucifer nok. Hans ører strøg frem et øjeblik, og så tilbage, og så bukkede han Line af. Det gik så hurtigt, at det var svært at se, hvad der egentlig foregik.

Det var Tina, der fik ham fanget igen og trak ham hen til Line.

“Jeg forstår ikke, hvad der gik af ham,” sagde Line, lidt bleg i ansigtet. “Lige pludselig eksploderede han bare!”

“Hvis det er dét der, der får jer til at gå ind for ridesport, så er I godt tossede,” sagde Ole rystet.

Tina og Tage lo.

“Det sker heldigvis yderst sjældent,” sagde Tage. Og netop da så skete det igen. Lucifer “eksploderede”, og Line røg af, og denne gang syntes Tina, det så ud, som om Line slog hovedet. Hun og Tage svang sig begge over hegnet. Tage løb hen til Line, som lå helt stille; Tina indfangede Lucifer og trak ham hen imod dem, men Tage vinkede afværgende med hånden.

“Hun kommer ikke op mere i dag,” sagde han bestemt. Line protesterede svagt, men Tina var enig med Tage. Line så ligbleg og forstumlet ud og hørte ikke hjemme på en hesteryg lige nu. Tina bukkede sig og samlede Lines hjelm op.

“Han skal nu ikke bare have lov at slippe,” sagde hun halvhøjt, satte hjelmen på hovedet og foden i

bøjlen og svang sig op på Lucifer. Hun samlede tøjlerne, jokkede godt ned i bøjlerne og klemte til med knæene. “Lad ham bare lige prøve!” sagde hun til sig selv og satte ham i trav.

Hun lod ham gå hurtigt og hårdt i traven, arbejdede hele tiden med biddet i hans mund, så han ikke kunne fange det eller unddrage sig det. Hun kunne mærke energien i hans skridt, og det kildede lidt i maven på hende; det var som at sidde på en dynamo – nu var problemet bare at få ham til at bruge alle de hestekræfter til andet end narrestreger!